

aktivity

Další zářez na pažbě

Po úspěšném působení ve velení mise EUTM se o obdobnou roli ucházíme i v roce 2022

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

Po úspěšném působení ve velení mise EUTM se o obdobnou roli ucházíme i v roce 2022

Další zářez na pažbě

Zhruba stočlenná skupina teroristů byla přesvědčena, že to bude snadná záležitost. Naprosto nečekaně udeřila na základnu malijské armády Sévaré. Předpokládala, že se vládní vojáci rozutečou a jim padne do rukou snadná kořist. Situace se ale vyvíjela úplně jinak. Malijské vojáky se jim postavili na tuhý odpor. Několik teroristů zlikvidovali, skupinu rozehnali a jako kořist získali tři motocykly a pick-up.

„Když jsem se tuto informaci dozvěděl od velitele mezinárodních instruktorů rakouského podplukovníka Haralda Hieblera, byl to nejspíš můj nejsilnější zážitek z této země. Právě 2. rotu, která se postavila na odpor, jsme během našeho nasazení v misi EUTM totiž cvičili. Z toho bylo vidět, že jsme ten výcvik dělali dobře a vzali to za správný konec. Vyšli jsme malijským jednotkám vstříc, vyjeli jsme za nimi na jejich základny a organizovali výcvik tak, jak to potřebovali,“ vysvětluje plukovník Martin Botík, který až do počátku letošního roku velel základně v malijském Koulikorou a v misi EUTM přímo v praxi organizoval výcvik malijských vojáků.

Matador zahraničních misí

Plukovník Botík patří v naší armádě k matadorům zahraničních misí. První operace IFOR v Bosně a Hercegovině se zúčastnil již v roce 1996. O dva roky později se zapojil do pozorovací mise OSN v Abcházii.

„Shodou okolností jsem tehdy nastupoval po podplukovníku Jaroslavu Kulíškovi, který byl unesen v obci Džichaškari na gruzínsko-abchazském pomezí a nakonec se mu podařilo uprchnout,“ vzpomíná plukovník Botík. „Jak Gruzie, tak i Abcházie mi hodně přirostly k srdci, nejspíš i proto jsem se tam ještě jednou vrátil.“

Druhá mise v této zemi byla pod hlavičkou OBSE. V tomto případě monitoroval události ve zcela jiné oblasti, na gruzínsko-čechenské hranici. Měl také jiný úkol. „Na východě hrozilo nebezpečí pronikání čečenských ozbrojenců. Několikrát jsme měli hlášení z hlavního velitelství v Tbilisi, že naším směrem by na základě zpravodajských informací mohly postupovat skupiny Čečenců. Podle mapy tam měla existovat velká města, ve skutečnosti se ale jednalo o malé osady tak se čtyřiceti domy pro pastevece. Ti je navíc opouštěli na zimu, kdy odcházeli do měst. Člověk se tam po mnoho dní nesešel s žádnou civilizací,“ popisuje Martin Botík. „Před Vánoci se kolega ze Slovenska chystal

domů na dovolenou. A zrovna v té době napadlo na hranici hodně sněhu. Navíc spadly laviny, které zavalily veškeré přístupové cesty. Autem jsme se tedy nemohli dostat zpět do Tbilisi. Zhoršilo se i počasí, takže pro nás nemohl přiletět ani vrtulník. Kolega tedy místo s rodinou musel strávit Vánoce se mnou. On z toho byl nešťastný. Pro mne to ale byla dobrá zpráva, jinak bych tam zůstal na vánoční svátky úplně sám.“

Zkušenost z Afriky

V letech 2001 až 2002 působil plukovník Botík v misi MONUC v Kongu. „Tato africká země pro mne představovala obrovskou zkušenost. Ocítl jsem se v naprosto jiné kulturní oblasti, v jiném klimatickém podnebí. Přidělili mne na hlavní velitelství této mise v Kinshase. Právě tato štábní práce mě posunula o velký kus dál,“ říká plukovník Martin Botík. Hlavním úkolem operace bylo oddělit nepřátelené linie. Během mise se snažil dostat za svými kolegy, kteří sloužili na východě u jezera Tanganika. Dvakrát tam vyrazil se svým šéfem, pokaždé ale skončili v Gomě. Poprvé v oblasti jezera Tanganika vypukla cholera, nepustili je tedy dál. Podruhé přímo v Gomě vybuchla sopka. „Přistáli jsme zde v době, kdy erupce nejvíce řádila. Horká láva tekla přímo k letišti, museli jsme se tedy otočit a odstartovat zpět do Kinshasy,“ vzpomíná plukovník Botík.

V Afghánistánu působil plukovník Botík na velitelství mise ISAF. Zafadili ho do divize,

kteřá měla na starost kontrolu výcviku a certifikaci afghánských kandaků (praporů). Působil nejdříve v Kapise, později se přesunul na jih země do Ghazni. I tady byla bezpečnostní situace velice složitá. Misi končil ve Wardaku s českým poradním a výcvikovým týmem (OMLT – Operational Mentoring and Liaison Team).

Situace lepší než v Kongu

Když v květnu loňského roku přebíral funkci velitele základny Koulikorou v misi EUTM,

nebyla Afrika pro něho rozhodně neznámým kontinentem.

„V Kongu jsem byl v roce 2001, tedy v době, kdy byl zavražděn Laurent Kabila. Moc tehdy přebíral jeho syn. Když bych měl porovnat tyto dvě země, tak mi připadá, že Kongo bylo tehdy méně organizované a ve větším rozkladu než Mali. V něm jsem byl naopak překvapený, že všechny ty instituce a vše, co bylo potřeba, fungovalo,“ srovnává plukovník Martin Botík. „Mise EU se od těch mých předchozích lišila především úkolem. V těch minulých pod

Plukovník Botík během působení v Mali

Jeden z českých instruktorů vysvětluje malijským vojákům, jak mají postupovat.

mandátem OSN jsme plnili zadání s cílem monitorovat situaci, případně pod mandátem NATO jsme byli součástí bojových operací. Tohle byla první mise, ve které jsme se soustředili výhradně na výcvik jednotek. A to bez toho, že bychom se zapojovali do nějakých bojových operací anebo monitorovali situaci.“ Po přiletu do Mali a převzetí základny Koulikorou se plukovník Botík musel v první řadě postarat o kemp a naplánovat výcvik pro malijské síly. „Kromě toho, že jsem velel mezinárodním jednotkám dislokovaným na této základně, jsem musel být v neustálém kontaktu s malijskou stranou, plánovat a organizovat výcvik jejich jednotek. A to tak, jak si to přáli a kde si to přáli,“ vysvětluje.

Soužití na základně Koulikorou ale prý bylo nadstandardní. To, že se jednalo o kemp malijské armády, mu nikterak nekomplikovalo život. „Sdíleli jsme společné výcvikové prostory, společné ubytovací objekty a kasárna. V tomto směru nedocházelo k žádným rozepřím. S malijským velitelem základny jsem byl v každodenním styku, takže veškerá koordinace a sladování postupů probíhaly naprosto v pohodě,“ dodává.

Také spolupráce s národními jednotkami EUTM včetně největšího španělského kontingentu byla velice dobrá. Vše se koordinovalo na pravidelných poradách, případně prostřednictvím videokonference s hlavním velitelem v Bamaku.

S výcvikem vyrazili za Malijci

Jedním z hlavních úkolů, který čekal plukovník Botík v Mali, bylo rozšiřování výcvikových aktivit na další malijské území. To vyplývalo jak z mandátu, tak i ze zámyslu velitele mise generála Ridzaka. Úkolem našich vojáků bylo dostat výcvikové aktivity co nejlíže příslušníkům malijské armády. Tato africká země je poměrně velká, takže pro malijské vojáky bylo logisticky komplikované dostat se za účelem výcviku na základnu Koulikorou. Nejen náš kontingent se jim tedy snažil vyjít vstříc a organizovat výcvik přímo na jejich základnách. To bylo samozřejmě spojeno s jistými logistickými požadavky. Šlo nejen o to, aby instruktoři měli kde bydlet a kde se stravovat, ale pro případ nějakého problému bylo také důležité být v co nejužší kontaktu s jednotkami rychlé reakce. Určitou část logistiky si byl náš kontingent schopen zajistit vlastními silami. Dopravu instruktorů jsme většinou řešili prostřednictvím nasmlouvané přepravy vzdušnou cestou. Ostatní logistické záležitosti jsme zajišťovali díky úzké spolupráci s misemi Barkhane a MINUSMA.

Tohle všechno bylo náročné spíše na koordinaci. Ta sehrávala významnou roli i při realizaci naplánovaných výcvikových aktivit.

„Ať jsme dělali výcvik kdekoliv, vždy jsem zajel za konkrétním velitelem a ze všeho nejdříve s ním probral výcvikové aktivity. Všechno to bylo o kontaktu. Malijská armáda je poměrně

dost centralizovaná. Právě z toho důvodu byly styky s veliteli jednotek, u kterých se měl organizovat výcvik, velice důležité. Týkalo se to prakticky všech základen, tedy jak Sévaré, Gao, tak i Banankoro,“ zdůrazňuje plukovník Martin Botík.

Převrat prý nebyl tak hrozný

Když vypukl v Mali státní převrat, byl zrovna na rekognoscaci našich výcvikových aktivit na severu země v Gau. Zastihl ho tedy přímo na základně malijské armády. „Necítil jsem ale nějaké obavy, Malijci se k nám i v těchto okamžicích chovali velice přátelsky. Nesetkal jsem se ani se sebemenší záští vůči našim jednotkám. Takže nakonec jsem jako složitější vnímal situaci, kterou vyvolala koronavirová epidemie. Ta pro nás sice nepředstavovala nic nového, ale v takové intenzitě jsme se s ní setkali až v Mali. Šíření Covidu se dá poměrně dobře zvládnout, pokud dodržujete určitou disciplínu. My jsme si na základě doporučení, které jsme měli, nastavili jistý řád. Pravidelně jsme testovali a izolovali odhalené případy v karanténě. Takže nakonec to všechno dobře dopadlo. Přesto si ale myslím, že to byla nejsložitější situace, se kterou jsme se museli vypořádat. Převrat proběhl nenásilnou formou a nás se více méně nějak nedotkl,“ dodává na závěr plukovník Botík.

Text: Vladimír Marek,

foto: autor a archiv našeho kontingentu EUTM

Nečekáme na rozkaz, děláme svou práci

Příslušníci Agentury vojenského zdravotnictví jsou již víc než rok v „první linii“. Přes 160 lékařů, 350 sester a desítky dalšího zdravotnického personálu. Zdravotníci v uniformě i občanskí zaměstnanci, ti všichni pracují jak v 36 nemocnicích a dalších zdravotnických zařízeních Ministerstva obrany a Armády České republiky, tak ve 49 nemocnicích, klinikách a lékárnách napříč celou republikou i na pracovištích záchranné zdravotnické služby všech 14 krajů. V dalších desítkách zařízení pracují příslušníci naší aktivní zálohy. Působí v odběrových týmech, na odběrových a očkovacích místech. Na počátku epidemie pomáhali školit zdravotníky a sociální pracovníky. Mnozí z nich se v nemocnicích nechali dobrovolně přeřadit na pracoviště s covidovými pacienty, aby ulehčili práci svým civilním kolegům. Přes složitou situaci nerezignovali na každodenní péči o naše zdraví. Svou práci neberou jako posláni, nedělají ji na základě rozkazu, nečekají veřejné projevy díky a uznání. Náš dík jim ale bezpochyby patří. Nemohu každému z nich poděkovat osobně, a proto volím tuto cestu.

Děkuji, kolegové!

*ředitel Agentury vojenského zdravotnictví
plukovník gšt. Ladislav Šlechta*

Centra a úseky zdravotnických služeb „POŠKY“

Pokud je lékař hlavou ordinace, tak tím pomyslným krkem a často také duší je hlavní sestra. Toto dvojnásob platí pro ordinace našich praktických lékařů, tzv. „pošky“. Jejich práce je často přehlížena nebo brána zcela automaticky, ale zabezpečují velmi rozsáhlé spektrum běžných zdravotnických činností. Neprovádí zde sice složité operace, nepracují se sofistikovanými přístroji, ale bez nich by zbytek zdravotnického systému fungoval jenom s velkými obtížemi.

Major Martin Kremzer, AZ

Ten působí v Lékárně U Zlatého orla v Mohelnici. Mezi další příslušníky AZ Agentury vojenského zdravotnictví patří i praporčice Martina Klinkovská, ta pracuje v Centru kardiologickém a transplantační chirurgie v Brně. Plicní oddělení Nemocnice Frýdek-Místek je pracovním místem staniční sestry praporčice Michaely Matějové.

Podplukovník Josef Roubal, lékař

V armádě není žádným nováčkem. Tento veterán několika misí, zkušený ortoped, je náčelníkem 7. polní nemocnice. A protože i v dnešní pandemické době lidé stále padají, bourají a potřebují pomoc ortopedů, vykonává doktor Roubal svou odbornou praxi jako zkušený operátor v Oblastní nemocnici Rychnov nad Kněžnou.

Praporčice Veronika Rosická

Příslušnice odboru zdravotnických služeb, oddělení vzdělávání a výcviku Agentury vojenského zdravotnictví, velkou část její každodenní práce tvoří administrativa. Ale svůj pomyslný bílý plášť určitě nepověsila do skříně. Aktuálně je nasazena na záchraně službě ASČR, výjezdovém stanovišti v Kralupech nad Vltavou. „Doba je náročná, pacienti i jejich rodinní příslušníci jsou dnes vyděšení víc než obvykle. Snažím se je vždy maximálně uklidnit, ale i pro nás je to velmi složité. Stav pacientů se mění velice rychle.“

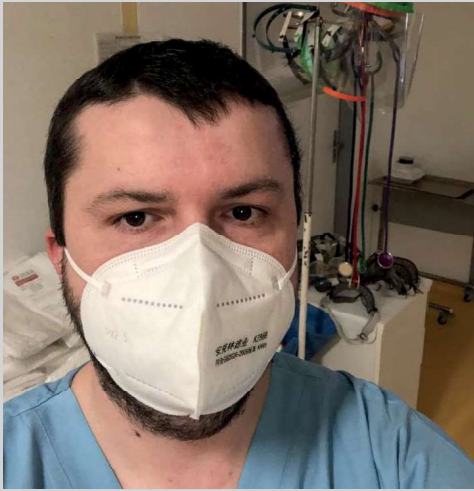
Praporčík Lukáš Blata a nadrotmistr Matyáš Boháč, zdravotničtí záchranáři

První slouží u ZZS Zlínského kraje a ten druhý stáží na opačném konci republiky u Záchraně služby ASČR. „Nejvíce mě asi zaráží, jak rychle si lze ‚zvyknout‘ na 150 mrtvých každý den, po několik měsíců. Není to povzbudivý precedens, je to tragédie. Jako všichni se těším, až si dám s přáteli pivo na zahrádce. Každopádně překonali jsme mor, španělskou chřipku i ruskou chřipku, překonáme i Covid,“ říká povzbudivě Matyáš.

Praporčice Katka Miková

Příslušnice 7. polní nemocnice. V současné době pracuje ve Slezské nemocnici Opava na covidové jednotce ARO. Když poslala svoje fotky, byla požádána také o „pracovní selfičko“, abyste i vy viděli, že ten ufon s respirátorem je opravdu krásná a usměvavá žena... K selfičku přišla stručná odpověď, která přesně dokresluje situaci v našich nemocnicích. „Tohle je jediné selfie, které mám. Není čas se fotit. Je to tady docela velký foťr.“

Major Rudolf Beňo, lékař SIN Těchonín

Na počátku pandemie objel se svými kolegy snad každou nemocnici v ČR a školil zdravotníky v používání ochranných prostředků. Aktuálně pracuje na Klinice anesteziologie, resuscitace a intenzivní péče Fakultní nemocnice Hradec Králové. Kromě toho se ještě podílí na přípravě sester oboru Intenzivní péče určeného pro sestry z královéhradeckých a pardubických nemocnic. „Ty ženy mají můj velký obdiv. Jsou na ně kladeny obrovské nároky, musí zvládat složitou techniku a zároveň enormní psychický tlak. O to větší mám radost, že všechny zkoušky absolvovaly úspěšně.“

Nadporučík Jaromír Pavlík, rota zdravotnických odsunů

Překotný porod, to je něco, co budí respekt i u zkušených záchranářů. Právě on byl součástí posádky ZZS ze základny Šternberk, kteří pomohli na svět jednomu krásnému miminku. „Byl to můj první porod v terénu po skoro třiceti letech. A protože jsem už rok dědek, tak jsem z toho byl patřičně naměkko, možná i víc než sama maminka. A to jsem si myslel, že jsem pořádný tvrdák.“ I to jsou příběhy příslušníků Agentury vojenského zdravotnictví, kteří jsou téměř denně v první linii. A tyhle se šťastným koncem mají ze všeho nejraději.

Praporčice Petra Bradáčová, instrumentářka

Působí u 7. polní nemocnice, ale v současné době slouží v rámci své odborné stáže v Nemocnici Hranice. „Lidé ve strachu z Covidu nechávají často své zdravotní problémy zajít až do nejhoršího akutního stavu. Každý den řešíme akutní operace typu žlučníky, slepé střevo, gynekologické operace a pochopitelně úrazy. Chirurgii a traumatologii nic nezastaví. K této práci nám přibýly časté tracheostomie Covid pacientů. Velkou změnou je také nedostatek sester a lékařů, a proto se nám rozšířil rozsah pooperační péče o pacienty.“

Praporčice Radka Vachková, laborantka

Její pracovní pozice je u 6. polní nemocnice. V současné době působí v Ústřední vojenské nemocnici v pražských Střešovicích v hematologické laboratoři. I její práce je pochopitelně ovlivněná Covidem, ale chod laboratoří se nesmí zastavit ani za stávající situace.

Podplukovník Radek Uher, náčelník 6. polní nemocnice

Tuto situaci považuje za velkou odbornou výzvu a vítá, že mu přináší i široký záběr lékařského nasazení. Byl připravený ujmout se funkce hlavního lékaře polní nemocnice vybudované v Letňanech. Působí jako lékař KARIM (Klinika anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny) a oddělení urgentního příjmu ve Fakultní nemocnici Olomouc a zároveň je součástí zdravotnického týmu u Letecké záchranné zdravotnické služby v Olomouci. A jak se na současnou situaci dívá on sám? „Pro mě jako lékaře tato doba není jenom o Covidu, ačkoliv ve skafandru jsem poměrně často. Zároveň to považuji za velkou zkušenost v rovině válečné medicíny.“

Kapitán Martin Kment

Kapitán Martin Kment je jedním z našich nejmladších lékařů. Příslušníkem 6. polní nemocnice se stal teprve před necelým rokem. I on v současné době působí na chirurgickém oddělení Vojenské nemocnice a také Fakultní nemocnice Olomouc. „Mám to štěstí, že se zde můžu potkávat s kolegy z 6. i 7. polní nemocnice. Tuto zkušenost pak můžu přenést do své vojenské praxe, rozvíjíme tím sebranost a týmového ducha...“ Covid do praxe chirurgů a traumatologů zasáhl v menší míře než třeba v ostatních oborech. Ačkoliv došlo k omezení plánovaných operací, tak akutní zákroky musí provádět i za těchto mimořádných podmínek.

Hranickým vojákům pomáhají ve výcviku moderní technologie

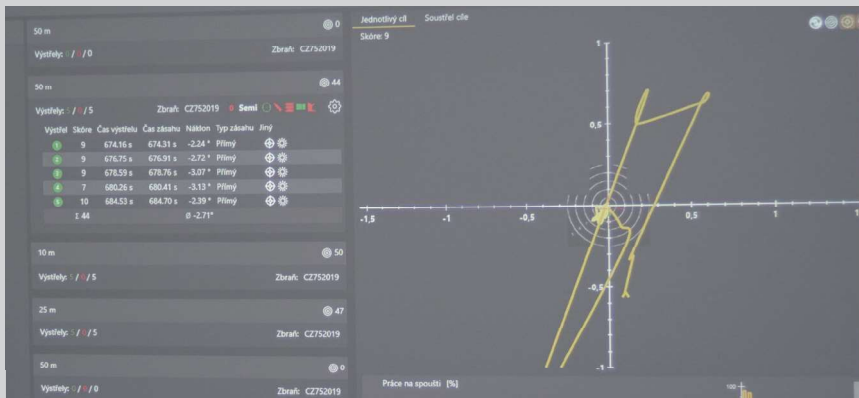
Posádková laserová simulace

Na konci loňského roku obdržel 71. mechanizovaný prapor nový laserový simulátor střelby ručních zbraní, který v jedné místnosti umožňuje vojákům velice kvalitní výcvik ve střelecké a taktické přípravě malých skupin vojáků velikosti mechanizovaného družstva. Tuto moderní vymoženost nyní velitelé oceňují dvojnásobně, protože kvůli protiepidemickým opatřením je výcvik omezen právě pouze na nejmenší jednotky.

Na projekční stěně voják sleduje terčový manévr nebo taktickou situaci.

Simulátor zpětně poskytuje data vyhodnocení procesu míření, výstřelu, správnosti obsluhy zbraně i řešení simulovaných závod.

Každá výcviková zbraň je vybavena zaměřovacím laserovým modulem.

zbraní včetně například napodobení zpětného rázu či reálného zvuku střelby. „Výcvikové zbraně umožňují cvičit plnohodnotně základní střelecké procedury, jako míření pomocí mechanických mířidel, optiky či kolimátoru, práci vojáka na spoušti, samotnou střelbu, přebíjení i řešení závod na zbraní,“ pochvaluje si střelecký instruktor nadrotmistr Josef Horák. Vyhodnocení a přehrávání záznamu cvičení poskytuje cvičícím i instruktorovi podrobnou informaci o úspěšnosti plnění úkolů cvičení, a to během výcviku i po něm. Velitelé a instruktoři tak mohou s vojáky rozebírat každou jednotlivou chybu.

Jakýkoliv terén v zimě i v létě

Během taktického výcviku může být každý cvičící vybaven odlišným typem zbraně a plnit přiřazenou úlohu v rámci mechanizovaného družstva. Systém umožňuje pohyb ve virtuálním terénu pomocí řídicího pracoviště instruktora. Ten vojákům může „naordinovat“ jakýkoli evropský terén v létě i v zimě, obydlené oblasti měst i vesnic, ale také prales nebo poušť. Výcvik může podpořit i vizuálními efekty – dení i noční dobou, mlhou, deštěm, sněžením nebo větrem či prášením za vozidly. „Tak tady na nás opravdu dýchá 21. století,“ pochvaluje

si jeden z cvičících vojáků, pro něž se tvrdý drill tímto moderním zařízením stal také příjemnou zábavou.

Systém pomáhá udržet vycvičenost

Simulátor lze s určitou nadsázkou přirovnat k počítačové hře, ale instruktor operátor z ovládacího pultu určuje průběh výcviku, sleduje plnění výcvikových úloh a hodnotí průběh plnění úkolu. Atraktivní formou tak velitelé a instruktoři zdokonalují a upevňují psychosenzorické a psychomotorické návyky vojáků, procvičují základní bojové situace, nacvičují bojové střelby jednotlivce a družstva a v neposlední řadě realizují střelecké nácvičky, průpravné cvičení střelby a cvičení střelby. Významně tak i v této nelehké době přispívají k udržení dosaženého stupně vycvičenosti vojáků, aby po uvolnění situace mohli plynule přejít do výcvikových prostorů a vrátit se k výcviku větších organických celků tak, jak tomu bylo před omezením způsobeným pandemií koronaviru Covid-19.

Text: kpt. Radek Hampl, Michal Voska,
foto: kpt. Radek Hampl

Využití replik stávajících zbraňových systémů

Simulátor využívá plnohodnotné repliky výcvikových zbraní pistole CZ 75 Phantom, útočné pušky Bren A1, kulometu MINIMI a RPG-7, jejichž konstrukce se maximálně blíží typu, účelu, funkcím a fyzickým parametrům reálných